

Claus Jensens 1. maj-tale

Taler

Claus Jensen
Forbundsformand for Dansk
Metal

Dato

1. maj 2019

Sted

Metalskolen Jørlunde

Godmorgen alle sammen!

Velkommen til 1. maj her på Metalskolen!

Det har været et rigtig skønt forår, men måske også et lidt langt forår i år.

Mange af os er i hvert fald lidt trætte af at vente.

Trætte af at vente på valget.

Vi trænger til en ordentlig politisk oprydning.

Så vi kan komme videre med alle de opgaver, der ligger og venter.

En af de ting, vi i hvert fald hurtigt skal have ryddet op i - det er Lars Løkke Rasmussens idé om en lovbestemt mindsteløn.

Det er en møgdårlig idé for at sige det ligeud.

En lovbestemt mindsteløn vil kun betyde dårligere lønninger for danske lønmodtagere.

Nu tænker nogen af jer måske: ”Hvor ved du det fra, Claus?”

Og til det kan jeg svare: Det ved jeg fra stort set hele verden.

F.eks. i Tyskland er det nu blevet staten, der regulerer mere og mere på arbejdsmarkedet.

Fagforeningerne har mistet kolossalt meget indflydelse siden 1990'erne.

Og den lovbestemte mindsteløn i Tyskland er i dag på 9 Euro.

Altså kun 67 kr.

Det er endnu lavere i andre vesteuropæiske lande.

Mange tyskere er nødt til at tage både to og tre job for at få mad på bordet. Det nogen kalder for: "Working Poor"!!!

At være fattig – selv om man knokler døgnet rundt - det er simpelthen uretfærdigt og uværdigt.

Samtidig kan polske byggefirmaer, der kommer til Tyskland altid læne sig op ad den lovfastsatte mindsteløn, når de arbejder i Tyskland.

Tysk fagbevægelse kan ikke lovligt konflikte sig til højere lønninger overfor de polske firmaer.

For det eneste domstolene, spørger om, det er:

"Overholder arbejdsgiveren den lovfastsatte mindsteløn?"

Og hvis svaret er ja, så er den ikke længere.

Det skal vi ikke risikere i Danmark

Jeg siger derfor nej til den tyske model

Jeg siger ja til Den Danske Model.

Jeg siger nej til en lovbestemt mindsteløn.

Jeg siger ja til en overenskomstbestemt løn.

Jo, jeg ved da godt, at vi også her i Danmark har eksempler på arbejdsgivere, der

snyder deres ansatte.

Eksempler på arbejdsgivere, der bryder de aftaler, vi har på vores arbejdsmarked.

Alt for mange.

Men svaret er ikke lovgivning.

Svaret er flere medlemmer i rigtige fagforeninger.

Svaret er flere overenskomster.

Svaret er flere veluddannede, skarpe tillidsrepræsentanter.

Svaret er flere folk som jer, der kommer og fejrer 1. maj her i dag.

Og så håber jeg ikke, at vi behøver tale mere om lovbestemt mindsteløn i dansk politik.

***

En af de ting vi i stedet skal tale meget mere om, er arbejdsmiljøet.

I de senere år har vi talt meget om nedslidning og højere pensionsalder.

Desværre har vi talt alt for lidt om arbejdsmiljøet.

Og det hænger bare ikke sammen.

For hvordan skal vi kunne blive længere på jobbet, hvis vores kroppe ikke kan tåle mosten?

Og hvordan kan det egentlig være, at der her i 2019 stadig er arbejdsgivere, der lever fint med, at deres medarbejdere bliver syge af at gå på arbejde?

Som et af vores medlemmer – Christian – der arbejdede på et autoværksted, hvor han kom til skade med ryggen.

Lige før fyraften skulle Christian sammen med to kollegaer løfte en gearkasse op på ladet af en bil.

Vel at mærke en gearkasse, der vejede 150 kg.

Da gearkassen næsten er helt oppe på ladet af bilen, står Christian pludseligt med det meste af vægten.

Han kan mærke det i ryggen.

Han går hjem fra arbejde, og nu gør det mere og mere ondt i ryggen.

Mandag melder han sig syg og går til lægen.

Lægen konstaterer, at Christian har fået en diskusprolaps.

8 dage efter kommer hans arbejdsgiver forbi med en opsigelse.

14 dage – og så ud af vagten.

Farvel og tak for alt.

Sådan behandler man ikke andre mennesker i 2019.

Det er bare ikke i orden.

*

I har sikkert masser af historier om kolleger, venner eller bekendte der er kommet til skade.

Eller som er blevet direkte syge af deres arbejde.

Enten fordi en arbejdsgiver ville springe over, hvor gærdet var lavest, eller fordi en chef vendte det døve øre til, da en medarbejder talte om:

- sit svage knæ,

- sin dårlige ryg,

- eller sin ømme skulder.

Jeg ved godt, at det langt fra er alle arbejdsgivere, der ignorerer deres medarbejderes arbejdsvilkår på den måde.

Men de er mange nok til at gøre livet unødigt hårdt for titusindvis af danske lønmodtagere.

Og det må stoppe.

Nu har regeringen så indgået et bredt forlig med blandt andre Socialdemokratiet om en styrkelse af Arbejdstilsynet.

Jo tak det er da dejligt.

Dejligt, at der nu kommer mere stabile rammer om økonomien for Arbejdstilsynet de næste tre år.

Men det sker vel at mærke efter mange år, hvor regeringens grønthøster har ramt vores Arbejdstilsyn igen og igen.

Og det seneste forlig minder altså om panik før lukketid.

Og jeg ved ikke med jer, men jeg har på fornemmelsen, at regeringens grønthøster kun er blevet midlertidigt parkeret i en lade.

Om tre år kunne de godt finde på at køre den frem igen, hvis I spørger mig.

Så derfor sætter fagbevægelsen i år fokus på arbejdsmiljøet, og dermed også på arbejdsmiljørepræsentanterne.

Vi ved, at mange medlemmer tænker rigtig meget over, om deres krop kan holde hele arbejdslivet.

Og her er arbejdsmiljørepræsentanten en af deres vigtigste personer.

Det ved I alt om – mange af jer, der er her i dag.

Flere af jer er selv arbejdsmiljørepræsentanter, og jeg har stor respekt for den indsats, som I gør.

I er enormt dygtige til at sætte fokus på problemerne og til at få dem løst rundt om på virksomhederne.

Ja, både I og vores øvrige tillidsvalgte gør en kæmpe forskel hver dag.

På massevis af danske virksomheder.

Det skal I have en stor tak.

***

Ved siden af arbejdsmiljøet er der også et andet emne, vi burde tale mere om – og det er EU.

Nogen af jer tænker måske:

”Jeg synes da, jeg hører rigeligt om EU.

TV og aviser er da fyldt med historier om EU.”

Ja da.

Men desværre handler de bare mest om briterne.

Om hvordan de klovner rundt i en af de største politiske kriser i deres historie.

Vel at mærke en krise, de selv har skabt.

Det vi burde tale om, er, hvor vigtig EU er for os.

For Danmark.

For danske arbejdspladser.

For vores miljø.

Og for vores arbejdsmiljø.

Men det taler vi ikke ret meget om i Danmark.

Derfor risikerer vi nu at få et Europa-Parlament, hvor ekstremterne tegnes op, og hvor EU-skeptikerne går frem.

Det er typer, som dem, der har været med til at få briterne i fedtefadet.

Det er dem, der vinder politisk på at male fanden på væggen.

Og det er dem, der står helt uden reelle løsninger, når der skal ryddes op bagefter.

Lad os derfor lære af det britiske skræmmeksempel.

Tag nu de gamle britiske industribyer.

Byer som Luton, Swindon og Sunderland.

Det er nogle af de byer, som gennem årtier har været centrum for briternes bilproduktion.

Byer, hvor mange industriansatte og deres familier bor.

De har alle haft kæmpe gavn af EU's indre marked.

For på en ganske almindelig bil, som bliver produceret i England, er der næsten 3.000 komponenter, der bliver produceret i resten af Europa.

Det er helt afgørende, at disse komponenter kan krydse den engelske kanal uden told og uden bøvl.

Men told og bøvl er hvad der kommer til at være, hvis Brexit bliver hårdt og kontant. Og det vil koste arbejdspladser for dem, som er på de britiske

bilfabrikker.

Det paradoksale er, at et flertal af vælgerne i Luton, Swindon og Sunderland stemte for Brexit i 2016.

Måske på grund af flygtninge.

Måske på grund af irritation over EU.

Måske på grund af mistillid til deres egne politikere

Men der er et opbrud på vej.

Det politiske kaos er blevet til et spørgsmål om arbejdspladser.

Honda og Nissan har nemlig meddelt, at de vil rykke deres produktion væk fra England.

Og resultatet er slående.

Nu tyder meningsmålingerne på, at der er et jordskred på vej i industribyer som Luton, Swindon og Sunderland.

Nu vil et klart flertal af vælgerne i disse byer blive i EU sammenlignet med valget i 2016.

Først nu har de altså indset, at EU er med til at holde hånden under deres arbejdsplads.

Hvad kan vi lære af det i Danmark og i Dansk Metal?

For mig er sagen klar:

Vi skal ikke stemme på dem, der ønsker at følge briterne ud af EU.

Vi skal ikke tage alle fordelene ved EU for givet.

Vi skal gå ned at stemme på nogle EU-politikere, som vil sikre danske

arbejdspladser.

Nu har jeg talt om de politikere, der står i et hjørne og råber: ”NEJ til EU” i stedet for at stå i fællesskabet og råbe: ”Ja til arbejdspladser.

Og på samme måde er der nogen fagforeningsfolk, der står i et hjørne og råber: ”Stem nej til overenskomsten i 2020!”

Og dét gør de allerede nu !

Det er jo helt gak-gak!

For hvordan kan man beslutte sig for en nej-kampagne længe inden vi overhovedet er gået i gang med at forhandle?

Og hvordan kan man bygge denne nej-kampagne op om myter og skræmmebilleder, der aldrig vil holde stik?

Det har jeg ingen respekt for.

Jeg har langt større respekt

for de medlemmer, der diskuterer krav med deres kollegaer.

for de medlemmer der lægger et seriøst arbejde i at skrive forslag til, hvad der skal med i den næste overenskomst.

for de medlemmer, der møder op på generalforsamlingerne i lokalafdelingerne.

For dét er jo et stykke demokratisk og fagligt arbejde.

Det er sådan det skal være.

*

Så uanset om det handler

om folketingsvalg,

om Europa-parlamentsvalg

eller om de kommende overenskomstforhandlinger

så har vi altså brug for politikere og tillidsvalgte, der tør sige ja!

Politikere, som tør sige ja til at styrke arbejdsmiljøet

Politikere, som tør sige ja til at skabe flere arbejdspladser i et stærkt Europa.

Og tillidsvalgte, der tør tage en debat om næste års overenskomst. Baseret på fakta!

Jeg håber at høre mange af jer i den debat.

Og indtil da vil jeg så ønske jer nogle rigtig gode valgkampe.

Ligesom jeg vil ønske jer en fortsat god 1. maj.

Og så synes jeg, at vi traditionen tro skal synge:

”Når jeg ser et rødt flag smælde”.

Kilde

Manuskript tilsendt af taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

1. maj-tale, Fagbevægelsen

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/clus-jensen-1-maj-tale-2016>